

Der findes mange irriterende ting i vores tilværelse, ting, der kan ophidse os, gøre os sure og irritable. Specielt nu hvor det er så varmt. Man kan f.eks. registrere, at folk kører mere aggressivt, bruger hornet som i Sydeuropa og har en langt mindre irritationstærskel, fordi det er varmt.

Nu siger jeg folk, det kunne også være mig selv. Her den anden dag medens jeg kører op ad Ringgaden, kører en anden bilist i en skærende gul bil ind foran, jeg knalder øjeblikkeligt hånden ned i hornet og skælder ud. Efterhånden som vi fortsætter op ad Ringgaden, bliver jeg mere og mere irriteret på den gule bil. Ja til sidst har jeg næsten lyst til at prikke til ham, altså køre lidt op bag i ham, skubbe lidt, så han kan få sig en lærestreg. Jeg suser af sted, bremses op, drejer abrupt, kører nu virkelig aggressivt, og bruger pludselig en utrolig masse kræfter på at køre, uden egentlig at komme ret hurtigt fremad og uden at have brug for at komme særlig hurtig fremad, jeg har jo ferie.

Min kammerat, der sidder ved siden af, siger: Puha det er også varmt, man skal sørge for at få væske. Jeg nærmest råber: Det her har intet at gøre med, at der 60 grader i bilen, og det har intet med væskebalancen at gøre, den bilist der skulle aldrig have haft et kørekort. Medens jeg råber det, ved jeg godt, at det her har ikke så lidt at gøre med, at der er 60 grader, og at jeg har fået for lidt væske.

Da jeg kommer hjem og får hvilet ud, slår det mig, at jeg har været ude af trit med, hvad man kunne kalde trafikens natur, eller den naturlige rytme i at køre en bil.

Og det er her, jeg gerne vil opholde mig lidt. Alting har en tid, står der i Prædikerens bog. "Der er en tid til at fødes og en tid til at dø" man kunne oversætte de ord med, at alting har en indre natur, en indre iboende rytme eller mening, en rytme, som vi mennesker langtfra altid fatter, en natur eller rytme, vi kan være mere eller mindre ude af trit med. Men hvad er den dybeste hemmelighed i de ord, og hvad har det med mit eksempel med bilkørsel at gøre?

Jeg vil gerne give et illustrerende eksempel på, hvad det er, jeg vil have frem her, hvad der menes med at alting har en tid. Det stammer fra Kina 1000 år før vores tidsregning. Her fortæller den kinesiske filosof Chuang-tse:

"Ud over Lu-kløften styrter et kæmpemæssigt vandfald tusinder af fod mod jorden, og dets sprøjt er synlig i miles afstand. I brændingen under faldet ses ingen levende skabninger

En dag stod Kúng Fu-tse et stykke fra søens bred, da han så en gammel mand blive kastet rundt i de oprørte vande. Han tilkaldte sine disciple og sammen løb de ned for at redde den nødstedte. Men da de nåede frem til bredden, var den gamle mand klatret op og gik nu der og sang for sig selv.

Kúng Fu-tse skynder sig hen til ham. Man skulle tro, du måtte være et spøgelse, at du har kunnet overleve det, men du ser ud som et menneske. Hvad er det for en hemmelig kraft, du besidder?"

"Ikke nogen særlig kraft", svarede den gamle mand. "Jeg begyndte at lære kunsten, da jeg var barn, og medens jeg voksede op, øvede jeg mig. Nu er jeg sikker på at have heldet med mig. Jeg går under med vandet og kommer op med vandet. Jeg følger vandet og glemmer mig selv. Jeg overlever, fordi jeg ikke kæmper mod vandets overlegne styrke. Det er det hele."

Floden er et eksempel på, hvordan alting i livet fungerer. Alting har sin indre natur, sit indre forløb. Hvis nu vi laver et andet scenarie, hvor en ung stærk fremadbrusende, egocentreret mand var faldet i den samme flod, så havde han kæmpet en vild og ophidsende kamp for at redde sig op. Han var begyndt at svømme mod strømmen og kæmpe mod flodens naturlige bevægelser og strømme. Han havde kæmpet sin kamp uden forståelse for, at alt i skaberværket har sin særlige rytme, alt har sin tid. Han ville i ophidselse og angst have opbrugt sine kræfter til at kæmpe mod floden, det ville være en kamp mod vindmøller, som vi siger på vore kanter. Til sidst ville han helt udmattet være blevet opslugt af vandet. Han ville have grebet det an som i mit tilfælde med turen op ad Ringgaden, han ville være uden forståelse for altings naturlige rytme.

Der stiller sig altså to livsmåder her. Den ene, hvor vi med vold og magt og megen ophidselse søger at gøre tingene på en bestemt måde. Der, hvor vi handler uden i virkeligheden at se ud over vores egen næsetip.

Den anden, hvor vi i enfoldighed lytter til tingenes indre rytme eller med en endnu flottere beskrivelse, til skaberværkets stemme – det, skaberværket hvisker sagte i vores indre øre, og så handler i overensstemmelse med skaberværkets naturlige rytme.

Der er: "En tid til at fødes og en tid til at dø. En tid til at plante og en tid til at rydde"

For: "Jeg så den plage, Gud har givet menneskene at plage sig med: Han har gjort alting godt og rigtigt til rette tid: han har også lagt menneskene verdens gang på sinde, dog uden at de kan finde ud af noget som helst af, hvad Gud gør"

Gud har lagt verdens gang, verdens indre rytme på menneskets sind, men vi skal lære at lytte.

Jeg vil gerne fortælle en anden lille historie til slut, der illustrerer, hvad det vil sige at lytte til skaberværkets naturlige rytme. Det stammer fra Peter Plys og hans venner. Vi kommer ind i fortællingen der, hvor Peter Plys og Ninka Ninus er gået langt ud i skoven og er faret vild:

"det er altså en kendsgerning, at vi er gået vild" sagde Ninus. De sad og hvilede sig i en lille sandgrav inde i skoven. Plys var ved at blive temmelig træt af denne lille sandgrav og havde en formodning om, at den fulgte efter dem, for i hvilken retning de end gik, så endte de altid op ved den, og hver eneste gang de så den gennem tågen, sagde Ninus triumferende: "Nu ved jeg hvor vi er" og Plys sagde bedrøvet: "Det gør jeg også." Og Grislingen sagde ingenting. Han havde prøvet at finde på noget at sige, men det eneste, han kunne finde på, var: "Hjælp hjælp", og det, syntes han, var så dumt at sige, når Plys og Ninus var hos ham.

"Nå" sagde Ninus efter en lang pause, i hvilken ingen havde takket ham for den rare spadseretur, de havde, "Vi må hellere se at komme af sted, hvilken vej skal vi nu vælge?"

"Hvordan ville det være" spurgte Plys langsomt "hvis vi så snart vi ikke kan se denne sandgrav, så prøvede at finde den igen?"

"Hvad skulle det være godt for?" spurgte Ninus.

"Jo" sagde Plys "Vi bliver ved med at lede efter vores hjem og kan ikke finde det, så mente jeg, at hvis vi ledte efter denne sandgrav, så kunne vi være vis på ikke at finde den, og det ville være udmærket, og så kunne vi måske finde noget, som vi ikke ledte efter, og det ville måske så akkurat være det, som vi i øjeblikket virkelig ledte efter. "Jeg synes ikke, det lyder videre fornuftigt", sagde Ninus.

"N-e-j" sagde Plys spagt, " det er det måske heller ikke, men jeg syntes, det lød sådan, da jeg begyndte på det, men i mellemtiden skete der noget med det"

Ninus: "thi, for hvis jeg gik bort fra denne sandgrav og tilbage til den, så ville jeg naturligvis finde den"

"Nå jeg tænkte blot det ville du måske ikke" sagde Plys "det var blot, hvad jeg tænkte"

"Prøv det", sagde Grislingen pludseligt, "så venter vi på dig her" Ninus lo kort for at vise hvor dum Grislingen var og spadserede så ud i tågen. Da han havde gået 100 meter, vendte han om og gik tilbage igen, og da Plys og Grislingen havde ventet på ham i tyve minutter, rejste Plys sig op.

"Ja det var hvad jeg tænkte" sagde Plys "Skal vi så gå hjem, Grisling" "Men" råbte Grisling ivrigt, "Kender du da vejen?"

"Nej" sagde Plys "men der står 12 honningkrukker i mit skab, og de har kaldt på mig i de sidste timer. Jeg kunne ikke høre dem tydeligt før, fordi Ninus blev ved med at tale, men hvis ingen siger noget undtagen de 12 krukker, så tror jeg, Grisling, at jeg kan finde ud af, hvorfra de kalder."

Plys er Plys,. fordi han er enkel og enfoldig; han er enkel og enfoldig nok til at kunne lytte med intuitiv fornemmelse til skaberværkets sagte hvisken, som i det her tilfælde er honningkrukkerne, der kalder på ham. Plys er enfoldig lyttende som den gamle mand, der faldt i floden. Det er en enfoldighed, der handler om, at hvis vi lader være med at puste os op og kæmpe mod vindmøller, som den unge mand i floden, og hvis vi undgår at ville forklare alting på forhånd og regne alting ud, som Ninus vil i den lille fortælling, så kan vi i vores indre øre høre, hvad vi skal gøre, hvad der er det rigtige, hvad der er i overensstemmelse med skaberværkets inderste natur.

Gud har åbnet døren for os mennesker på to måder. Det har han gennem skaberværkets inderste rytme og gennem Kristus som forbilledet, der har udlevet, hvad det vil sige at leve i overensstemmelse med skaberværket og Guds hensigt. Det kan vi høre, når vi lytter i enfoldighed, intuitivt uden fordomme til skaberværkets rytme.

Det er budskabet i dagens evangelietekst:

"For der er intet hemmeligt, som ikke skal åbenbares, og intet skjult, som ikke skal blive kendt. Hvad der hviskes jer i ørene skal i prædike fra tagene"

Vi har tilgang til en umiddelbar intuitiv lytten til Guds stemme, indgangen til det starter i en enfoldig erkendelse af, at vi ikke med vores forstand og i egoistisk stræben kan høre det, men i enfoldig modtagelighed. Frygt ikke andres fordømmelse og forhåndsmeninger, men lyt til Guds skaberrytme, som den er åbenbaret i skaberværket og i Kristus. Det sande kildevæld, hvorfra urretmen klinger.